

Wineria, lennä! Keskiaikainen tunnelma vallitsi kylässä. Kävelin muhkuraista tietä, ja katselin ympärilleni. Tiiviisti rakennetut hiekkatiilitalot olivat kaikki samanlaisia punaisine kattoineen ja muutamane ikkunoineen. En ollut ainoa liikkuja liikenteessä. Hitaasti eteneviä vaunuja vetivät hevoset joilla oli sarvi. Hetkinen... Hieraisin silmiäni ja katsoin uudelleen hohtavan valkoista hevosta jonka otsalla nökötti sarvi. Se ei kadonnut mihinkään. Peräännyin ällistyneenä, unta. Tietenkin, olin vain nukahtanut puunjuureen. Ei tätä oikeasti tapahtunut, vakuuttelin itselleni. Saavuin jonkilaiselle torille jossa oli vilinää ja vilskettä. Huomasin pian, että olin ehkä ainoa ihminen täällä. Erilaisia otuksia vaelteli ympäriinsä, jotkut minulle saduista tuttuja, joitain en osannut yhdistää mihinkään. Yksisarvisia, pegasoksia, vihreitä menninkäisiä... tuntui kuin kaikki maailman sadut olisivat kokoontuneet yhteen paikkaan. Ryntäsin vilskeen keskelle ja yritin kysellä apua. -Missä minä olen, kysyin ystävällisen näköiseltä vanhalta eukolta, joka hääräsi oman kojunsa ympärillä. Hän kääntyi katsomaan minua ja hänen silmänsä kääntyivät ympäri paljastaen verestävät silmämunat. Kavahdin järkyttyneenä kauemmas ja jatkoin matkaani. Olennot ympärilläni alkoivat kuiskutella. -Ihminen, ihminen, ihminen. Olennot kuiskailivat ympärilläni ja saivat minut tuntemaan itseni epävarmaksi. Täältä pitäisi päästä pois, ajattelin. Lähdin puikkelehtimaan väkijoukon keskellä mahdollisimman nopeasti. Pääsin pois tungoksesta ja samassa kädet tarttuivat tiukasti hartioistani, kirkaisin säikähdyksestä mutta se tukahdutettiin pian. Nuorehko sarvipäinen poika seisoj takanani. -Sinä olet Jade, Minä olen Gregston. Mumisin pojan käden tukkiessa suuni. Hän päästi irti ja syljin sanat suustani. - Älä. Ikinä. Tee. Noin. Ymmärrätkö? - Gregston ymmärtää, Gregston pahoittelee. - On syytäkin, ja mikä tuo puhuminen hän muodossa on olevinaan? Jos luulet, että saat jonkinlaista myötätuntoa turha luulo! - Ei, Gregston ei yritä, Gregston auttaa. Jade tulee Gregstonin mukaan. - Mikä saa sinut kuvittelemaan, että lähtisin mihinkään sinun kanssasi? Ärähdin ja katselin tuota sarvipäistä poikaa tarkemmin. Hän ei ollut järin hyvännäköinen, sotkuinen ruskea tukka lepäsi sarvien juuressa ja keltaiset silmät eivät istuneet kasvoihin. - Jade tulee, koska Jade haluaa vastauksia. Tuumin uudetsaan. Polkaisin jalkaa turhautuneena, kun olin hävinnyt väittelyn, mutta täytyi myöntää että hän on oikeassa. Minulla oli miljoona kysymystä joihin halusin vastauksen. - Missä minä olen? Mikä sinä olet? Miksi olen täällä? Olento räpäytti silmiään ja ojensi kätensä. - Jade tulee mukaan. Ärähdin ja sysäsin hänen kätensä syrjään, mutta seurasin kuitenkin, kun hän johdatti minua sokkelimaisen korttelin läpi. Mihin minä nyt joutuisin. Olin jo hyvin ärtynyt kun saavuimme mahtavan palatsin portille. Sen tornit hohtivat, kuin kristallit ja näyttivät haurailta, kuin lasi. Gregston näpäytti porttia jonkinlaisella sauvalla, ja se lennähti auki, kuin sitä ei olisi koskaan suljettukkaan. Seurasin sarvipäätä sisäpihalle, jossa koristeellinen kivipolku johdatti meidät ovelle asti. Suihkulähteitä ja erilaisia vesielementtejä oli ympäri pihaa ja teki siitä majasteettimaisen. Kun saavuimme jyrkille pähkinäpuu-oville, ne aukenivat itsestään ja niiden takana seisoj vanhahko mies, joka ainakin näytti ihmiseltä. Hänen kasvonsa sulivat lempeään hymyyn nähdessään meidät. Se ei lieventänyt ärtymystäni lainkaan, pikemminkin päinvastoin. - Tervetuloa Jade. Oli jo aikakin. - Miksi te kaikki tiedätte nimeni? Mitä täällä on meneillään? Katselin miestä kulmieni alta ja vaadin selitystä. - Ah, Jade. Kaikki aikanaan. Saat kyllä vastauksen kysymyksiisi aikanaan. Tunsin itseni pikkukakaraksi, kun kivahdin: - Mutta kun haluan ne nyt! En suostu mihinkään ennen kuin vastaatte missä hiivatussa minä olen! - Käy sisään niin jutellaan. Mies väistyi ovensuulta, mutten liikahtanut. - En oikein tiedä olenko juttutuulella. Mies katsoi minua hieman pettyneen näköisenä. - Haluatko vastauksia vai et. Nipistin huuleni yhteen ja marssin sisälle palatsiin. Muutama hetki myöhemmin istuin koreassa pöydässä miestä vastapäätä. Välissämme oli jos jonkunlaista syötävää. Kaikki näytti herkulliselta, ja en ollut syönyt aamupalan jälkeen. Mies huomasi

katseeni ja nyökkäsi. - Ota vain mitä tahdot. Kurotin käteni kohti jonkinlaista hedelmää, jota en tunnistanut. Vaaleansininen pehmeä kuori peitti ovaalia hedelmää ja toi mieleen persikan ja luumun sekoituksen, tosin vaaleansinisen. Puraisin kuorta ja sisuksen taivaallinen makeus levisi makunystyröihini. Pureskellessani hedelmää aloitin kyselyn: - Missä minä olen? - Tämä on maa nimeltä Ustropia. Kaikkien satujen valtakunta. - Miksi olen täällä? - Sinun täytyy mennä Odestryn luo saadaksesi vastauksen tuohon kysymykseen. - Kuka hän on? - Ustropian kuningatar. - Kuka sinä olet? - Breivik Nymphedous, ihmishahmossa oleva nymfi. Tähän mennessä olin tyytyväinen, joku oli vihdoinkin selittänyt minulle jotain. Mahaani vallitseva tyhjyys oli myös täytetty, enkä ollut enää niin kiukkuinen. Yksi asia minua kuitenkin vielä vaivasi. - Miten pääsen kotiin? Breivik huokaisi: - En osaa sanoa, Odestry tietää. Hän päästää sinut kotiin kun olet tehnyt tehtäväsi. - Minkä ihmeen tehtävän? - En saa kertoa. - No missä tämä oi niin suuri ja mahtava Odestry oikein on, jotta voin mennä tenttaamaan häneltä, että mikä hiivatun idea oli tempaista minut tänne? - En tiedä. Pysähdyin. - Et tiedä? Miten niin et tiedä? Mitä pelleilyä tämä nyt on? Olkoon, ihan sama minä tahdon kotiin tällä hetkellä! Kiljuin ja poljin jalkaa kuin pahimmassa uhmaiässä oleva kakara. - Vain harvat tietävät, että missä Odestryn palatsi on ja minä en ole yksi heistä. - No kuka sitten tietää? - En saa kertoa nimiä. Se on niin salaista nykypäivänä. Seinilläkin on korvat tiedäthän. - Mitä? Nyt en ymmärrä yhtään. - Pahuutta on tunkeutunut maailmaamme, ja se pahuus yrittää tuhota Odestryn ja samalla kaiken hyvän. Odestryn palatsin sijaintia varjellaan, kuin kaikkien henki riippuisi siitä. Niin kuin riippuukin. Huokaisin, niinpä tietysti, ei mikään olisi niin helppoa. - Miten sitten löydän hänet? - Saattajasi vie sinut runoilijan luo, hän antaa vastauksen, jos haluat ymmärtää sen. Ei auttanut muu, kuin totella, jos halusin täältä joskus kotiin. Tosin teki mieli vain haistattaa pitkät kaikille ja marssia kotiin. Harmi vain, se ei ollut mahdollista. - Kuka minut sitten saattaa? Breivikin ilme suli hymyyn ja hän napsautti sormiaan. En aluksi nähnyt minkään muuttuva, ja olin jo kysymäisilläni, mikä temppu tuo oli olevinaan, kun huoneessa välähti valo, ja valon himmennettyä sen sisältä paljastui komein poika jonka olin eläissäni nähnyt. Hänen tummanruskeat hiuksensa oli sitaistu toiselle puolelle ja suloiset kasvot loistivat, kun hän hymyili lumoavaa hymyään. En edes huomannut hänen puhuvan, kunnes Breivik rykäisi saadakseen minut keskittymään. - Anteeks mitä sanoit? Hän huokaisi. - Tässä on Nathaniel, hän on selkie, veden haltija. Hän vie sinut runoilijan luo, ja suojelee sinua koko matkallasi Odestryn luo, ja siitä eteenpäin. Hänen tehtävänsä on suojella sinua, tuli mitä tuli. Minussa heräsi epäily. - Mikä tehtävä on sellainen, jossa tarvitsen henkivartijan? - Erittäin vaarallinen sellainen. - Ja kaikki vain olettavat, että suostun? Hän kohautti olkapäitään. - Sinulla ei ole vaihtoehtoja. Inhosin sitä miten hän oli oikeassa. Selkie-poika ojensi kätensä ja peittelin halukkuuttani tarttua siihen ja omia se itselleni. Huomasin pian, että vesi eli hänessä. Hänen ihonsa ei tuntunut kiinteältä, kuin koskisi paikallaan pysyvää vettä. Tarkemmin katsottuna hänen ihonsa läpi kuului veden soljunta. Todellinen vedenhaltija. Nathaniel johdatti minut palatsin taakse, jossa oli pienempi rakennus, jonka tunnistin välittömästi talliksi. Innostuin heti, täälläkin oli hevosia. Nathaniel katosi varustehuoneeseen ja ilmestyi pian kantaen kaksia syvän turkooseja satuloita ja suitsia. Hän ojensi toisen minulle ja katsoin tätä lumoavaa satulaa. Sen istuin osa oli, kuin kalan suomuja ja satula oli höyhenkevyt käsissä. Jalustimet oli samaa turkoosia nahkaa ja niiden pito tuntui ällistyttävältä. Suitsissa ei ollut kuolaimia, mikä ihmetytti minua. Niissä ei ollut edes hackamore kuolaimia vaan pelkät turkoosit remmit, joissa oli ohjakset. - Varusteet on ommeltu poseidonin suomuista, pitävää materiaalia, jottei satuolennot tipahtaisi kyydistä, hän nauroi ja iski silmää. Seurasin vedenhaltijaa sisälle talliin ja seisahduin. Ainakin sata karsinaa levittäytyi eteeni ja jokaisesta pilkotti valkoinen pää, ja ainakin puolilla nökötti sarvi otsalla. Häkeltyneenä katselin

ympärilleni enkä voinut uskoa sitä todeksi. Nathaniel tuli viereeni taluttaen kahta hevosta, joilla oli siivet molemmat hevoset hiilenmustia, niin kuin oma Brunoni. Satuloin oman pegasokseni ja talutin täysin mykkänä sen pihalla. - Nathaniel... aloitin. - Sano Nate - Selvä Nate, miten minun on tarkoitus lentää tällaisella? Kysyn arkana katsellessani siipien väliin sovitettua satulaa. - Helppoa, nouset vain satulaan ja hevonen tekee loput. Ne tottelevat nimettyjä käskyjä. Pegasoksesi nimi on Wineria, yksi valtakunnan parhaista. Selkie näytti mallia, hän hyppäsi taidokkaasti selkään ja antoi käskyn. - Sandirem, lennä! Katselin kuinka hevosen kaviot takoivat maata muutaman kerran ennen kuin tämä levitti siipensä ja ponnisti ilmaan. Vahvat siihvet löivät varmasti ja poika lensi jo korkealla. No, jos hänkin pystyy niin... sujautin jalkani jalustimeen joka ei liukunut tuumaakaan jalan alla. Heilautin itseni syvään satulaan, jossa oli niin mukava istua, että siitä oli käytännössä mahdoton tippua. - Wineria, lentäisitkö? Annoin aran käskyn, ilmeisesti se riitti sillä ei mennyt hetkeäkään, kun se jo ponnisti ilmaan. Katsoin alas ja naurahdin, minä lensin!